

Kázání Marka Vanči z 6. ledna 2019 v Chotěboři a Krucemburku

Kázání Marka Vanči z 6. ledna 2019 v Chotěboři a Krucemburku

I. čtení: Mt 6,25-34

II. čtení: Fp 4,6

Milé sestry a milí bratři,

„Netrapte se žádnou starostí“... To se snadno řekne, ale mnohem hůře se to splní. Copak to vůbec lze, netrápit se starostmi. Všichni nějaké máme, dokud budeme tady na světě, dokud budeme při smyslech, tak prostě nějaké starosti budou. A zdá se, že některým z nás s novým rokem starostí spíše přibylo, než ubylo. Staré starosti v novém roce a nové přibývají.

A přece apoštol Pavel trvá na svém: „Netrapte se žádnou starostí!“ Zdá se, že pro Pavla to není nespílitelná výzva, a proto je třeba, abychom si ji přečetli v souvislosti předchozích veršů epištoly. V předchozích verších stojí: „Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko“/Fp 4,4-5/. Slova: „Pán je blízko!“ jsou zkratkou pro vánoční i velikonoční evangelium. Ten, který se narodil pro nás lidi o Vánocích, se jmenuje: „Immanuel – s námi Bůh“. Tedy Pán, který je nám blízko. To je konstanta, pevný bod našich dnů, pevná půda pod nohama. Nevíme, zda dožijeme tento rok nebo kolika dalších se dožijeme, ale Pán bude blízko, ať rok, který právě začal, přinese cokoli – pohodu nebo krizi.

A tak ještě jednou: „Pán je blízko!“ To je střed a základ tohoto kázání a každého jiného. To je zdroj naší víry a naděje. Takže teprve teď můžeme slyšet apoštolovu výzvu bez pochybování a bez rozpaků: „Netrapte se žádnou starostí“. A co jsou ty starosti? Starost je obava, že na něco nebudeme stačit. Strach, že na to, co nás ohrožuje, jsme a budeme sami. Strach, že si nedokážeme zařídit a opatřit, čeho se nám nedostává. Obava, že nebudeme stačit na úkoly a že neuneseme odpovědnost, která je na nás vložena. Jak to všechno zvládnou, budou na to stačit mé síly, mé zdraví, mé nervy? Stojíme na začátku dalšího roku a ptáme se.

Pán Ježíš v Kázání na hoře naučil své učedníky modlitbu Otčenáš a zařadil do ní i prosbu: „Chléb náš vezdejší – každodenní, dej nás dnes“. A hned kousek dál Pán Ježíš říká: „nedělejte si starosti o zítřek“. Ježíš se tedy našimi starostmi zabývá, zná je, ví o nich. A když zná tyto naše materiální, či technické starosti, dozajista ví i o těch duchovních: jak to bude s mou vírou, s církví, s našimi sbory. Není to v pořádku. Věřících lidí ubývá. Kdo bude tomuto nevěřícímu, pohanskému národu zvěstovat Kristovo evangelium? A k tomu všemu bychom jistě sami mohli připojit také své intimní obavy, svá osobní trápení, která známe jen my.

Ale apoštol trvá na svém. „Netrapte se žádnou starostí!“ Ale co tedy dělat, abychom se svými starostmi nenechali zavalit, aby nás neutrápili? Apoštol odpovídá: „V každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu“. V modlitbě je naše pomoc a osvobození od každé starosti, která nás trápí. A je to docela prosté – s těmi svými starostmi nezůstávejte sami. Jakmile s nimi zůstanete sami, tak vás nepřestanou trápit. To trápení, ta potíže se starostmi leží totiž právě v tom, že si myslíme, že jsme na všechno sami. Starosti se stanou trápením v okamžiku, kdy zapomeneme na Immanuele, na to, že „Pán je blízko“. Pak jsou naše obavy stále větší a větší, úkoly nám rostou před očima, trápení se zdají být nesnesitelná a bolesti ještě bolestnější. Nevidíme na krok, všude je tma a nic se nezmění, dokud nezačneme volat jako učedníci: „Pane, zachraň nás, nebo zahyneme“/Mt 8,25/.

Je to však takto jednoduché a prosté: oznam, sděl všechno, co tě skličuje a děsí Bohu, jen to Pánu Bohupověz! Už žalmista k povzbuzení všech sevřených napsal: „Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat“/Ž 37,5/. A nejen apoštol Pavel, i apoštol Petr si tuto radu od žalmisty vypůjčí a radí: „všechnu svou starost vložte na něj, neboť mu na vás záleží“/1. Pt 5,7/.

Tak to sestry a bratři slyšíte, Bohu na Vás záleží. Na tobě i na mně, na každém z nás Bohu záleží. A Bůh má na rozdíl od nás mnohem více možností, větší moc a více prostředků než my. Tak mu všechny ty své starosti oznamte, uvalte je na něj, nestyďte se, obtěžujte ho. On si s tím nějak poradí. Bůh se na vás proto nebude zlobit, ani se neurazí, že ho zase s něčím obtěžujete. Jen k němu volejte bez upejpání!

Apoštol přesně říká: „V každé modlitbě předkládejte Bohu své prosby“. Žalmista ve 40. žalmu

vyznává: „Hospodin mě vyslyšel, když jsem k němu volal z jámy zmaru a z tůně bahna“. Tak ani my se neostýchejme a volejme ze svých typů bahna a ze svých trablů, ve kterých často vězíme až po uši. U Boha neuslyšíte, že jeho číslo je nedostupné, že by si vypnul telefon nebo že nepřijímá, nebo že je trvale obsazeno, protože se někdo dovolal před vámi. A nebojte se, žádná vaše starost či obava nebude nahoře považována za hloupou či malichernou.

A ještě jedna věc je důležitá. Nejste jediní, koho trápí starosti. A tak, když se modlíte, nemyslete předně a jen na sebe. „V každé modlitbě prostě a děkujte!“ Ano, býváme zahlceni starostmi a úkoly a často máme tendenci vidět jen sebe. Ale apoštol nás zastavuje a říká: nezapomeň se podívat do minulosti a nezapomeň, že máš Bohu také za co děkovat. Protože na to chronicky zapomínáme, připomeňme si výzvu žalmisty: „Dobrořeč, má duše Hospodinu a nezapomínej na všechna jeho dobrodíní“..

A v tu chvíli, kdy začneme děkovat Bohu, spustí se ten zázrak: starosti nás přestávají trápit, obavy umlkají a my jsme schopni vidět dobré věci a jsme ochotni nechat se Božím slovem povzbudit. A tak se netrapte žádnou starostí a nezapomínejte děkovat. Bohu na vás záleží více, než si umíte představit, mnohem více než se mě podařilo v tomto kázání povědět.

Amen